

Pomažući svećenicima

“Počeo sam držati brojne, brojne duhovne vježbe – u to su vrijeme trajale i po sedam dana – u brojnim španjolskim biskupijama. Bio sam jako mlad i sramio sam se.“

1.01.1939.

“Počeo sam držati brojne, brojne duhovne vježbe – u to su vrijeme trajale i po sedam dana – u brojnim španjolskim biskupijama. Bio sam jako mlad i sramio sam se.“

Uvijek sam započinjao tako što bih otišao Gospodinu i rekao mu: ‘Moraš odlučiti što želiš reći svojim svećenicima jer ja...’ osjećao sam se jako nespretnim. A nakon vježbi, ako ne bi došli na razgovor, jednog po jednog sam ih zvao, jer nisu navikli razgovarati s propovjednikom.”

Početakom 1940-ih mnogi su biskupi molili oca Josemariju da propovijeda njihovom kleru. Nakon ratnih razaranja bilo je potrebno njegovati duhovni život svećenika, a i kasnije također. Rastao je ugled oca Josemarije, ne samo kao izvrsnog propovjednika, već i kao svetog svećenika. Nekih je godina bilo i tisuću svećenika koji su slušali ove duhovne vježbe.

Njegove propovijedi bile su njegova glasno izrečena osobna molitva. Svojim je slušateljima prenosio svoju ljubav prema Gospodinu, svoj vlastiti nutarnji život. Njegova je tema uvijek

bila Isus i blagovijest iz Evandjelja, živim je riječima opisivao Kristov život. Koja god da mu je bila tema, bilo grijeh ili milost ili vječni život, odredište mu je uvijek bilo osobno ujedinjavanje s Isusom koji živi i koji nas voli.

Svetom Josemariji umire majka

Njegova ljubav prema svećeništvu i svećenicima bila je očita. Godine 1941. morao je napustiti grad radi jednog od svojih tečajeva u Léridi. Iako mu je majka bila bolesna, svejedno je odlučio ići jer liječnik nije mislio da je majčino stanje ozbiljno.

“Možeš li prikazati svoje patnje za posao koji namjeravam raditi?” pitao ju je.

Dok je odlazio čuo je njezin šapat:

“Taj moj sin...”

Čim je došao u sjemenište u Lériđi, kleknuo je pred Svetohranište i rekao:

“Gospodine, čuvaj moju majku jer ja se evo brinem za tvoje svećenike.”

Dva dana kasnije, misao o majci veoma ga je progonila, nastavio je govoriti o ulozi svećenikove majke. Došlo mu je da kaže svojim slušateljima da je njezina uloga toliko važna da ne bi smjela umrijeti prije smrti svoga sina svećenika.

Nakon meditacije ostao je u molitvenim razmatranjima pred Presvetim Sakramentom. Tada mu je uplašeno prišao biskupijski apostolski administrator, koji je sudjelovao na duhovnim vježbama, i tihim mu glasom rekao:

“Álvaro del Portillo želi da ga nazovete u Madrid.”

Njegova majka, Dolores, umrla je.

Mnogo godina kasnije sveti Josemaría govori, “ Uvijek sam mislio da naš Gospodin želi ovu žrtvu od mene, kao izvanjski dokaz moje ljubavi prema dijecezanskim svećenicima, i da se moja majka posebno nastavlja brinuti za taj rad.”

Taj je rad, kao i sve njegove aktivnosti, izvođen u tijesnoj suradnji s biskupima. Prelati su ga jako poštovali i blagoslivljali su apostolat koji je provodio među studentima i drugim osobama u svakodnevnom životu.

Madridski biskup, velečasni Leopoldo Eijo y Garay, shvatio je prirodu i zadaću Opusa Dei te ga je Josemaria častio očinskom i beskrajnom ljubavi kada god je biskupu uspjelo olakšati razvoj Djela na bilo kakav način. Njegova se veza s ocem Josemarijom temeljila na čvrstom uzajamnom povjerenju.

Nerazumijevanja, laži i klevete

Međutim, Djelo općenito, posebice njegov osnivač, suočavali su se s nerazumijevanjem određenih crkvenih krugova. Nije trebalo dugo da punim jekom krene kampanja šuškanja te čak i kleveta. Otac Josemaría je patio i praštao.

Dobri je biskup, ozbiljno zabrinut, želio dati konačnu potvrdu biskupijske dozvole za Opus Dei u ožujku 1941., nadajući se okončanju zlobnih naklapanja. “Jedne noći dok sam ležao u krevetu i baš tonuo u san (kada sam spavao, spavao sam jako čvrsto; tih dana nikada nisam gubio san zbog kleveta, progona i laži), zazvonio je telefon. Javio sam se i čuo ‘Josemaría...’ bio je to don Leopoldo, tada madridski biskup. Osjetila se posebna toplina u njegovu glasu... ‘Što je?’ pitao sam. A on mi je rekao, ‘Ecce Satanas expetivit vos ut cribaret sicut triticum’ (‘Pazi, sotona te želi imati da može tobom vijati kao pšenicom’). Tada je dodao: ‘Jako se

molim za sve vas...Et tu... confirma filios tuos! ' (‘Ti, utvrdi svoje sinove’). I poklopio je.”

Otac Josemaría učinio je sve moguće da izbjegne srdžbu i da oprost. Jedne noći 1942.godine, ogorčen zbog teškog posla i podnošenja zlih jezika, kleknuo je pred svetohranište i rekao:

“Gospodine, ako tebi ne treba moje dobro ime, što će onda meni?”

Svećeničko društvo Svetoga Križa

Vjernici Djela toliko su se množili da je posebna briga bila kako im svima pružiti svećeničko vodstvo. Otac Josemaría je znao da bi svećenici trebali proizaći iz skupine laika Opusa Dei. Ali koliko god da je naprezao svoje moždane vijuge tražeći rješenje, nije mogao pronaći način rješavanja kanonskog problema, naslov zaređenja budućih svećenika.

Kao i uvijek, Bog je dao rješenje. Ujutro 14.veljače 1943., dok je slavio misu u centru Opusa Dei, naš mu je Gospodin dao jasno i precizno rješenje. Nakon sv. Mise skicirao je znak Djela (križ u svijetu) i počeo je govoriti o Svećeničkom društvu Svetoga Križa.

Već su se trojica prvih članova Opusa Dei, sva trojica inženjeri, počela pripremati za svećeničko ređenje. Dana 25.lipnja 1944. primili su Sveti Red iz ruku madridskog biskupa. Otac Josemaría nije želio nazočiti nečemu što se moglo opisati uspjehom ili pobjedom. Ostao se kod kuće moliti. Kao što je rekao nekoliko godina kasnije: “Moja je uloga sakriti se i nestati tako da samo Isus sjaji.”

Međutim, njegova briga za biskupijski kler, toliko očita tih godina kada odvaja puno vremena za njihovu pastoralnu skrb, nikada nije iscrpljena. Zar ne bi i oni mogli biti

dijelom Opusa Dei? Eventualno uključivanje dijecezanskih svećenika zahtijevalo je prevladavanje prepreka u kanonskom zakonu što se činilo kao teški problem. Njegova žudnja da dijecezanskim svećenicima omogući duhovnu pomoć bila je toliko jaka da je za tu svrhu 1950. godine planirao osnovati zakladu odvojenu od Djela. Ispalo je da to neće biti potrebno. Naš ga je Gospodin još jednom nadahnuo: dijecezanski svećenici mogu se pridružiti Svećeničkom društvu Svetoga Križa i ostati u potpunoj nadležnosti biskupa one biskupije u kojoj se nalaze.
